

Hétfvári Andrea

Rilke után

Hullámzik, megfeszül a teste,
törvény nélkül nincs múlt, jelen,
káprázat, hullás szüntelen,
míg tücsköt tűz a fú közé az este,

jövendőt szór egy ismerős tenyér,
a rothadáson túl formáz, lesújt,
minden dobbanás felmagasztosul.
Borpárlat, majd üres kenyér

az ember, vázában virág,
előtte fűszer, tiszta abrosz,
ősz mormol vagy tavaszt hoz,

vér és könny, asztalán egész világ,
ha minden egyes gyökérből kinő
a fatörzsekbe száműzött idő.

Oda-vissza

Klímája most már egyre hűvösebb,
hol egyre feljebb érünk, és az ösvény
kanyarog lustán egyenesen, görbén,
és egyre jobban látszik, hogy a seb –

amellyel gazdagabb lett sár, talaj,
csak néha lüktet, fáj, majd elsötétül –
egy új kezdet lehet, hogy aztán végül
jövőre inkább vagy talán tavaly

teremtményeit mindig visszabontsa,
mert fordítva és részletekben alkot,
mindegy neki, hogy lovat vagy galambot

gyúr, arra vár, hogy egyre ontsa,
sosincs készen, és végül egyre megy,
magába olvaszt apránként a hegy.